

Metode de predare-învățare prin care stimulăm creativitatea elevilor

Brainstormingul

Prof.Cristina Ungureanu, Scoala Gim. Elena Farago, Craiova
Prof. Tatiana Cristea, C.N. Nicolae Titulescu, Craiova

Metodele de predare-învățare au valențe diferite, în situații diferite. Eficiența unei metode depinde, în mare măsură, de adecvarea sa la situația concretă de învățare. De regulă, atunci când proiectăm o activitate didactică, ne întrebăm care ar fi cele mai potrivite metode.

Factorii care influențează decizia noastră privind utilizarea unei metode sunt:

1. Obiectivele educaționale – adesea invocate ca principal reper în proiectarea învățării, oferă orientarea întregii activități didactice.
2. Conținutul învățării – volumul de informații, gradul de abstractizare etc. – reprezintă un alt reper în selectarea metodelor.
3. Specificul clasei de elevi/ caracteristici ale elevilor: număr de elevi în clasă.
4. Timpul disponibil.
5. Resursele materiale necesare (și/ sau disponibile): echipamente, spațiu, materiale etc.

Acești factori sunt analizați având în vedere specificul fiecărei metode în parte: avantajele sale, limitele sau situațiile problematice pe care le-ar putea genera, gradul său de dificultate în utilizare.

Învățarea activă este strategia cea mai frecvent utilizată de către profesorii de matematică în activitățile centrate pe elev. Prin învățare activă înțelegem un tip de activitate didactică ce se bazează, în principal, pe activitatea elevului, pe intervenția sa nemijlocită

O categorie a metodelor interactive de predare-învățare, o reprezintă metodele de rezolvare de probleme prin stimularea creativității.

Creativitatea conceptuală implică crearea de soluții sub forma de concepte relevante unice, pentru problemele existente și emergente. În acest sens, creativitatea este procesul mental care implică generarea unor noi idei sau concepte, sau a unor noi asocieri între ideile, cunoștințele sau conceptele existente.

Una din principalele metode de predare-învățare, ce are ca efect stimularea creativității, folosite de diferiți dascăli este brainstormingul.

Brainstormingul este o metodă a discuției în grup (inițiată de A. Osborn-1953) cu funcția de a înlesni căutarea și găsirea celei mai adecvate soluții a unei probleme prin implicarea tuturor

membrilor grupului, obiectivul fiind de a genera și culege cât mai multe idei de la toți participanții, fără critici sau opinii.

Reguli pentru desfășurarea unei ședințe de brainstorming:

- Odată problema lansată în discuția unui grup, participanții sunt încurajați să-și exprime spontan ideile care le vin în minte, oricât de absurde, nerealiste par ele în acel moment.
- Este inadmisibil ca discuția să aibă loc imediat pentru a evita inhibarea sau blocajul intelectual al participanților.
- Nimănui nu îi este permis să critice ideea altcuiva.
- Trebuie ascultate cu atenție toate ideile participanților, fiecare putând continua ideile generate de alți membri ai grupului.
- Toate ideile sunt scrise pe tablă sau pe o foaie flip-chart, astfel încât tot grupul să le poată vedea.
- Evaluarea și selecția ideilor emise și a soluțiilor propuse se face de către profesor sau împreună cu participanții, mai târziu (peste o zi, peste două zile), de aici și denumirea de „metoda evaluării amânate” .
- Această perioadă poate fi extinsă sau se poate repeta până când se ajunge la promovarea unor idei interesante și la găsirea celei mai bune soluții.

Avantajele metodei brainstorming:

- Permite obținerea rapidă și ușoară a ideilor noi și a soluțiilor posibile;
- Costuri reduse necesare aplicării metodei;
- Aplicabilitate largă, în toate domeniile;
- Dezvoltă abilitatea de a lucra în echipă .

Dezavantajele și limitele brainstorming-ului:

- Nu suplinește cercetarea de durată, clasică;
- Depinde de calitățile liderului de a anima și dirija discuția;
- Oferă doar soluții posibile nu și realizarea efectivă;
- Uneori poate fi prea obositor sau solicitant pentru unii participanți

Brainstormingul este o metodă folosită mai puțin în lecțiile obișnuite și mai mult în cadrul lecțiilor de sinteză cu caracter aplicativ, în activitățile de cerc etc.

Bibliografie

Cerghit, I., (2006), Metode de învățământ, Iasi, Editura Polirom